

IV

T'escric altra vegada
i a l'hora que rebràs aquesta carta
et seuràs davant de la finestra
a la llum del sol, per retrobar-me.
Ara ja sóc en les teves mans
en l'espessor d'un full de paper fi
i em sento suspès en el buit de l'aire
agafat només pels teus dits càlids
com quan m'acariciaves
en la penombra del teu llit immens,
ara desert de mar i arena.
Em dol el teu silenci
i sobretot la teva absència
davant d'aquesta llar.
D'aquí neixen els meus senzills
versos d'amor ara
precàriament suspesos
en les puntes dels teus dits tendres
com les fulles d'aquesta vella alzina
que dóna ventalls d'ombra
callada al meu jardí.

Quan va baixar la fosca
tot el teu cos vibrava
vora el meu, davant un sol
ben pròxim a morir
entre les aigües blaves
d'una mar oberta a l'infinit.
Tenies la mirada
dolça i complaguda, com la de qui
ha begut abundoses copes
de vi verge, nèctar diví
de les nostres verdes vinyes
costaneres.
En silenci vam seguir
l'alt vol de les gavines:
a dues a dues tornaven
cap a casa, allà, en els penya-segats
de Sant Elm, on dormen
les nimfes de la nostra història
que, tal vegada, he vist
en nits de lluna plena
dansar, com llençols al vent,
sobre les ones.
Aquella posta de sol
ha desvetllat en mi el gust de la vida
i fins i tot el desig d'una mort
senzilla, sobre els teus pits
salmastres.

Arribàrem sobre la cala
marcant la pell
dels nostres cossos
entre les mates
seques de sivina.
La cala apareixia
sota nosaltres
en la seva solitud
de roques, versemblantment, humanes.
Una gavina
blau-argent, les potes
roges, semblava que
ens esperés.
Baixàrem, amb pas incert,
saltant i rodolant
com cabirols joves i inexperts
d'una roca a una altra
fins que no trobàrem
la petita cova:
cambra de fresca pedra
vermellenca i
com un llençol brodada
amb venes clares.
Fou aquell despullar-te
al sol, encara alt, a despertar
en mi el desig de solcar la mar
dels teus ulls i del teu cos

encara verge i de besar-te
els llavis, abismes mai
violats per presència humana.
Vivíem la plenitud
del dia i el misteri del pujar
de les mareas quan la gavina
va acomiadar-se de nosaltres
amb un crit d'adéu.
Després, la solitud va tornar
a fer part del paisatge.

VII

Un caminar esvelt i
delicat i el dibuix, en l'aire,
de les teves mans
que m'acaricien.
El teu mirar cap al profund
de l'ànima escruta
l'horitzó que desitjaves
i, d'un cop, posseïes.
Has creuat el meu pas
decidit i fugaç i el meu camí:
dèdal on prou vegades
em perdo, seguint un fil
que no sempre em duu
a la sortida.
Així m'he aturat
per contemplar el blau
de la mirada i per besar
el teu pit acerb.
Avui, amor, has navegat
veles alçades
per secretes rutes de mar,
descobrint-te, per primera volta,
dona.